

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Librería Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals; Cuba y Puerto-Rico, 16 rals; Extranger, 18 rals.

DON JUAN TENORIO.—Ultim acte.

Si un punto de contricion
dá á un monstruo la salvacion...

TORNÈM Á COMENSAR.

Uí ho havia de dir!

Lo Sr. Posada Herrera, tot ñau, ñau, despès de dedicar-se durant molt temps á ser lo solitari de la política conservadora, acaba de convertir-se, cap á sas vellesas, en lo Mussiu Bidel de la colla dels que manan. Agafant la forqueta, y ficantse á la gabia, ha dit:

—¡Póstrate mònstruo!

Y l' mònstruo s' ha humillat.

Jo, francament, al veure lo que passa, se m' ocorre un dupte. Lo mònstruo s' ha humillat, es cert; pero ¿ho ha fet avants de menjar ó estant ja tip?

Encare no es bén sapigut, ó al menos jo may hi arribat á averiguarlo—perque certas intimitats los que tractan ab fieras se las callan—si aquells terribles animals que obeheixen sumissos las órdes del domador, ho fán perque tenen gana y tractan de guanyar-se la pitansa, ó bè perque están tips y en just agrahiment.

Per lo tant, repeteixo: per coneixe lo que val l' humillació del mònstruo, voldria saber, si s' ha humillat perque té cassusa, ó bè per agrahiment, y havent menjat la racció que n' cessita per viure.

Siga lo que 's vulga; lo mònstruo s' ha humillat, y las minorías tornan á sè á las Corts.

Jo no 'm faig ilusions, y haig de dir lo que sento y tal com ho sento.

Lo retrahiment provocat pels constitucionals, qu' era una gran cosa, portat fins á las últimas consecuencias: lo retrahiment que hauria acabat ab en Cánovas, com la falta d' ayre acaba ab la vida del home, si las minorías després de tants desdenys y de tants agravis, l' hi haguessen dit: «Nosaltres no tornarem al Congrés, mentres tú governis»; lo retrahiment tal com ha terminat, no ha sigut altra cosa que una racció de carn tirada al mònstruo, que ha servit per alimentarlo y nutrirlo, de tal modo, que trobantse débil, quan vā pujar al poder, avuy corpulent y fort, encare resistirà per molt temps los disgustos que las oposicions l' hi dongan.

Al enfilarse al poder, per sorpresa, se l' hi alsavan airats los amichs de 'n Martinez Campos ab la llaga plena de sanch;

Havia de fer passar la lley referent á l' esclavitud;

Tractava de introduuir reformas á la lley electoral;

Moríntseli l' Ayala 's veya obligat á elegir president del Congrés;

Y tenia un' altra pila de necessitats per satisfer, cada una de las quals havia de costarli una batalla.

Lo mònstruo 's trobava débil, anava desconcertat; reliscava per tot arreu; les minorías l' hi haurian caygut á sobre cada dia; los amichs de 'n Martinez Campos no l' hi haurian perdonat may aquella trastada; tal vegada una part de la majoria l' hi hauria girat la cara; de tots modos devant del país s' hauria presentat débil, guanyant victorias numéricas; pero sufrint sempre derrotas morals...

Y no obstant, los constitucionals ván dir: «anémese'n y 'ls campistas ván seguirlos; y ván seguirlos los demòcratas. y 'ls moderats y tots ván acceptar la coalició de la dignitat.

Mentre tant, lo mònstruo, sense oposicions, vā referse: las lleys que corrian perill, que haurian sigut acaloradament debatudas, ván passar casi sense discussió: l' una ha vingut darrera de l' altra, fins que, allonyats ja per molt temps tots los contratemps, lo mònstruo, ab la major frescura, rihibitse de tot y de tots, dona las esplicacions que havia negat en un principi.

De manera que per ell la coalició de las minorías, ha sigut la coalició de la tranquilitat.

Los demòcratas no haurian tornat á las Corts, mentre hagüés ocupat en Cánovas lo poder.

Pero hi havia entre-mitj los constitucionals: per ells se feya la festa: per ells ván abandonar las demès minorías los seus assentos: ells son mès que 'ls altres, ells han volgut tornarhi, y no hi ha hagut mès remey: quan los mès se donan per satisfaçions, es deber dels menos callar y seguir.

Al cap-de-vall nosaltres no piquem als amics de 'n Cánovas: res varem perdre retirantnos de las Corts y res perdém tornanthi.

* * * Los constitucionals en tot cas, son los qui sufrián las conseqüencies: per ells s' ha fet la festa, y ells la pagarán.

Los constitucionals son una casta d'aucells que 's deixan cassar ab mirallets. Desde qu' en Cánovas goberna, no fá més que moure 'ls mirallets del poder, y tot desseguida 'ls ulls los hi fán pampallugas, y s' hi deixan caure.

Verdaderas joguinas del mònstruo, se 'ls parla del pressupuesto, de altas indicacions, de que son los heréus de la situació actual, de que tingan una mica de paciencia, perque 'l pare etern, tracta de fer testament, y escoltan, y desfán lo camí recorregut, y tornan á estudi, obedientis y sumisos, y sent la mistat al mestre.

Son l' etern apólech d' aquell noy que volia agafar l' arch de sant Martí, y corria á la montanya per tocarlo; y veia á l' arch descansant sobre la montanya següent, fins que á l' últim, extenuat de corre y desesperat, queya exàmine sobre las rocas. ¡Tampoch ells l' agafarán!... Y ménos per aquest camí.

* * * Y are desvaneixent lo dupte que al principi m' assaltava, coneix que 'ls mònstruos, quan treballan obeyint la yéu del domador, ho fan perque estan tips.

Per xó quan en Possada Herrera, l' hi ha dit «póstrate», s' ha humillat, perque ab las informacions constitucionals hi ha posat un pam de greix; y aquest pam de greix, ja no l' hi tréu ningú.

Lo mònstruo s' ha menjat la coalició de la dignitat: d' ella no 'n quedan mès que 'ls ossos, y aquests han de roseigarlos, per molt temps, los constitucionals.

; P. K.

A mort à Paris Julio Favre.

Durant tot l'imperi ell vā ser l' apóstol de la democracia. Orador privilegiat, los seus discursos plens de vigor y de grandesa, mantenian encés sempre en lo cor del poble francés lo soch de la democracia.

Fins aquí prenguè part en las lutxas que enalteixen, y fou un heroe.

* * * Va trobarse després de la cayguda de Napoleon davant del govern de Paris: á pesar de las contrarietats de la guerra, vā dir aquella frasse: «Ni un pam de nostre territori; ni una pedra de nostras fortalesas» y á pesar de aquesta frasse, ell vā ser qui tingüe de tractar las bases de la pau, que l' hi costaren amargas llàgrimas. L' orgull francés vā ressentir-se de que Julio Favre hagüès plorat devant del enemic.

Es que 'l gran orador prenia part en las lutxas que aplastan, y vā ser un mártir.

* * * Desde llavors, may mès vā aixecarse'n. Trist y abatut ha anat consumintse, fins que la mort l' hi ha obert las portas de la posteritat.

Lo dia del armistici havia de morir: ha mort després; per aixó diu ab molta rahò un periódich: «Ha mort després de sobreviure's.»

* * * Una anécdota que 'l retrata.

Defensava un dia davant del tribunal á un acusat polítich, y feya grans consideracions que mès que ab lo dret tenian que veure ab la política.

Lo president vā tocarli la campaneta, observant-li que per aquest camí no podia seguir; pero que no obstant consultaria 'l cas ab los demès individuos del tribunal.

L' orador se 'n resentí y callà; y la majoria del tribunal, seduhida per aquella paraula de foch, decidí que podia continuar.

—Ja pot seguir, digué 'l president que poch avants l' hi havia tocat la campaneta.

—No; are ja hi acabat, contesta plé de dignitat en Julio Favre.

Una frasse de 'n Cánovas:

«Al moment d' estallar la crisi no se m' oculta van las dificultats que se 'm presentarian, deixant apart la mèva salut escassa, perque ja sabia 'ls esforços que farian los enemicus de nostre régimen polítich per derrocar en mi al partit liberal-conservador.»

De manera qu' ell tot sol es lo partit liberal-conservador.

Jo comprehench que una manada de galls d'indi 's deixin portar á cops de canya; pero un partit politch!...

No 'ls envejo 'l gust: encare que bén mirat, ell es qui 'ls tira 'l blat de moro.

Lo mateix que l' any passat se donan aquest any conferencias públicas populars á las classes obreras, tots los diumenjes á dos quarts de onze del demàt.

Diumenge passat vā inaugurarlas de una manera brillant D. Lluís Góngora que vā parlar sobre l' *Habitació del obrer*.

Demà diumenge parlará D. Joseph Zulueta sobre las *utopias socials*.

Ja 'u saben: á dos quarts de onze del demàt: Ateeno barcelonés, primer pis sobre 'l café de las Deleicias.

Quan lo conde de Toreno vā pujar á la presidència, no sabent quién merit atribuirse, vā recordar que 'l seu pare era un gran home.

Després vā venir á dir qu' estava á la disposició de 'n Cánovas.

¡Quans pares hi ha que son uns grans homes, y 'ls fills no son mès qu' homes de palla!

No 's descuidin de anar demà diumenje á la tarda al Teatro Espanyol: s' estrena un drama interessant *El registro de la policia*, per presentar lo qual s' ha augmentat la companyia, dirigida per en Tutau y de la qual forma part la Sra. Mena.

Es un' obra de la qual ne tinch molt bonas notícias, y estich segur que 'ls agradarà.

¿Qué diuhen? ¿Qué no han vist encare 'l *París-Murcia catalá*?

Mal nos está 'l dirlo; pero fins nosaltres que l' hem fet, n' hem quedat contents.

De totes maneres vostés comprenderán que no pot ferse una cosa mès barata: quatre quartos l' edició económica y un ral la de lujo: quatre grans planas de grabats, mitja d' autògrafo y tres y mitja de text.

L' arcalde de Tortosa 'l célebre Sr. Gonzalez fá la competència á 'n en Cánovas: també es un mònstruo.

Ja deuen saber que 's dona brasa com ningú per cobrá 'ls repartos qu' ell mateix se confecciona. Donchs bè: are s' ha descubiert, y així nos ho diuen en una carta qu' hem rebut d' aquella ciutat, qu' ell en persona, 'l Sr. Gonzalez, lo mònstruo, està debent quatre anys de reparto municipal al poble de las Roquetas.

Vels' hi aquí que si 'l Sr. Gonzalez fos també arcalde de las Roquetas s' hauria de perseguir á sí mateix.

Pochs días atrás en Possada Herrera anava á trobar als constitucionals y 'ls deya:

—Tinch dos carteras per vostés.

Y en Sagasta, girantli la cara, l' hi responia:

—Per quí 'ns ha prés, vosté Sr. Posada?

Are últimament hi ha anat ab la clau del Congrés á la mà, y 'ls ha ofert que 'ls obriria las portas.

Y 'ls constitucionals s' han contentat ab passar las portas del Congrés.

Sr. Linares Rivas: apliquis aquella frasse que vā coure tant á 'n en Cánovas. Dirigeixis al seu partit y esclami:—Quanta decadència!

Lo dia de Sant Antoni dels Ases vā ser fecundo en incidents:

A Sant Joan Despí vā celebrar-se la festa, rivalitzant los carreters dels dos partits que hi ha al poble.—Al vespre un coro cantava á la piazza y sense que hagüès acabat la pessa, l' altre coro rival del primer, al qual hi pertany l' arcalde comensà á cantarne un' altre; y l' públich indignat, formà un tercer coro de crits y xiulets, que allo semblava un mercat de Calaf.

Resultat: que l' arcalde, julje y part en la qüestió, ha privat al primer coro rival de que surti may mès, y de que dongui balls á la sala que té llogada.

D' aquesta manera ha celebrat l' arcalde de Sant Joan Despí la festa de Sant Antoni dels Ases.

A Masquefa l' ha celebrada 'l rector de un' altre modo.

Va saber que, á pesar de haberhi missions al poble, 'ls carreters á la nit volian donar ball, y fent pagar la festa als pobres matxos, vā negarse á bennirlos.

Vingué l' hora del ball, y anà á trobar al amo de la sala, demanantli que 'l suspengués, pretensiò que no logrà perque l' amo ja tenia compromis: se ficá

à la sala y demaná als balladors que pleguessin: aquests l' hi respongueren que ja havian fet lo gas-
to, y qu' era impossible.

La carta qu' hém rebut nos diu que durant tota
l' hora del ball, lo rector no vā moure's de la sala.
Senyal de que l' hi agradava.

Vaja, Sr. Rector: un' altre any no siga rapatani:
beneixi als animals, y demani lo que vulga: fins
si vol l' hi deixarán ballá uns xotis.

Fins are, no més lo conde de Toreno tenia l'
privilegi exclusiu de provehir las catedras, deixant
desairats als proposats que ocupavan los primers
llochs de la terna, per mica que fessin olor de
demòcratas.

Are ha sortit la Diputació provincial de Barcelo-
na á ferli la competència.

Se tracta de provehir tres plassas de oficial: un
jove, lo Sr. Dañans fá uns exercicis brillants: y es
l' únic que per unanimitat ocupa l' primer lloch.

Lo jurat proposa y la Diputació disposa: la Di-
putació dona una plassa al número 2 y un' altra al
número 3, y el Sr. Dañans, queda posposat, perquè
l' Sr. Dañans á pesar de ser un jove lluhit es un
demòcrata.

Srs. de la Diputació: un' altra vegada en lo cas-
tell de les oposicions, posinthi una condició:

Digan: quedan inutilisats de pendrehi part los
que professin ideas democràticas.

Y anyadeixinhi un' altra:

Serán preferits los opositors que hajen treballat
en lo despaig del Sr. Maspons y Labros (D. Ma-
riano.)

Ja se sab per experiència que del despaig del di-
putat in partibus de Granollers á las oficinas de la
Diputació, no hi ha més que un pas.

LO SARAU DE LA POLÍTICA.

En los immensos salons
de la miseria y la gana,
guardois à la castellana
y empaperais ab cupons,
passejan amunt y avall
los polítichs de més manya:
la rica, la grassa Espanya
los ha convidat à un ball,
y ells, disfressats, hi han anat
ab ànim de moure fressa
y engatossá à la mestressa
que à tal festa 'ls ha invitats.

Allà don Anton bromeja
vestit de bon governant,
tot trayentse à cada instant
un tricorni que rumbeja.
Aquí en Campos, aturàt,
disfressat de sabi grech,
no gosa à desplegar l' bêch
per por de dí un disbarat.
Allí en Sagasta traspassa
vestit d' home consequent...
Tot es gresca y moviment,
tot es saragata y guassa.
Creix lo bullici y l' trashals,
y entre 'ls rumors de la festa
una famèlica orquesta
comensa à esgarrapà un vals.

Los tres tipus qu' havém vist
corran à un temps cap à Espanya,
que vestida tota estranya
séu en un reonet trist.

—Senyora, diu don Anton;
jo soch l' amo de las peras;
ni de broma ni de veras
pot deixarme de planton.
Jo tinch la eloquència al llabi,
je tinch lo talent al cap,
jo tinch molta astusia al pap,
jo soch prudent, jo soch sabi.
En lloch veurà com à aquí
tantas qualitats al hora:
basta ab lo que hi dit, senyora;
crech que tè de ballá ab mi.

—Dispensi, diu don Arseni,
jo no tinch gaire palica,
mes si 'm escolta una mica
crech que farém un conveni.
En mí no hi busqui tramoya,
soch atrevit, soch després,
soch un tipo d' honradés,
per vosté soch una joya.
Promesa que surt d' aquí
es un fet; mon cor no enganya.
Soch... un fenix Donya Espanya,
si 's vol salvar ballá ab mí.

—Ep, alto l' broquil!, replica
lo del tupè punxagnat;
jo, senyora, aquí hi vingut
per lo que bén clar s' esplica.
Mirim del cap fins als peus,

pòsim la mà sobre l' cor,
contemplí aquets llabis d' or...
mirim bè y digui ¿qué ven?
»No ven retratats aquí
l' ideal que la enamora?
No hi ha cap dupte, senyora;
es precis que ballí ab mí.

—Vostés tres me permetràn,
diu la Espanya mol fresqueta,
que 'ls digui la vritat neta?
Donchs are la sentirán.
Ni que m' ho dessin per castic
no ballo un ball ab vostés;
no 'm convencerán ab res,
tots vostés tres me fan fastich.
—¡Recristina, qui miquel!
—Nada, al pa, pa, y al vi, vi.
—Es dir que no vol venir?
—Ab vostes no vaig... ni al cel.
—Sent aixís ¿no ballarà?
—Oh, vaya! Tot desseguit.
—Ja tè l' balladó escullit?
—Si, es aquell que són allà.—

Y mirant al cap de vall,
signant ab lo bras estés,
la Espanya senyala als tres
un que va vestit de gall.

C. GUMÀ.

N Toreno vā despedirse del ministeri
d' Estat repartint algunas creus.

Entre las qu' ell vā repartir, y las
que l' pais vā ferse al veure'l puja á la
presidència, las creus han anat endoya-
na aquí à Espanya.

Jo encare me n' estich fent.

A Huelva hi ha unas minas de coure: las minas
de Rio-Tinto.

Las explotan los inglesos, y are han près la cos-
tum de calcinar lo metall al aire libre.

Lo fum del coure es nociu, y á una pila d' horas
á la rodona moren los animals y las plantas, y 'ls
vehins han de fugir dels pobles.

Lo govern conservador contesta á las reclama-
cions dels vehins proposant que la cosa continui
com fins are, y que al que 'n surti perjudicat se l'
hi donga una petita indemnisiació.

¡Sembla estrany que admelin los fums dels ingle-
sos, allí hont no hi hauria de haver més que 'ls fums
de 'n Cánovas!

En un ball de màscaras:

—Com! vosté també aquí Sra. Layeta, vosté tant
devota ha vingut al ball de màscaras!

—Ja porto careta.

—Y aixó que vol dir?

—¿Qué no sab lo que diu mossen Jaume? Pecat
amagat es mitjà perdonat.

Deya días endarrera la *Gaceta universal* de Ma-
drít:

«La situació es manca, perque l' hi falta l' es-
querda.

»Y serda perque no sent las queixas dels contri-
buyents.

»Y muda perque no discuteix los suplements de
crèdit.

»Y cega perque no véu per ahont camina.»

La *Gaceta universal* s' ha olvidat de consignar
que la situació es geperuda, perque s' ho tira tot
à l' esquena.

MINIATURA.

Fou primer tinent d' arcalde,
sigué diputat després,
desseguit pujá á ministre
y are l' han fet president.

Y al veure'l grás, y al saberse
que l' crià D. Antonet,
Espanya exclama assombrada:
¡Quina dida! ¡Y quina llet!...

Després d' estarse revolcant pèl llit, pensant si l'
farían president ó no l' en farian, per últim à la ma-
tinada vā endormiscarse.

Pero un gran soroll de campanas vā despertarlo,
y tirà 'ls llansols en l' ayre, cridant:—No hay pa-
labra!...

¡Pobre home! Era que passavan las burras de la
llet per casa sèva.

En Martinez Campos se 'n ha anat à Andalucia.

Molt bén fet!

Al punt á que ha arribat, ja no l' hi queda més
remey que fer l' andalús.

Després de haber votat la lley de l' esclavitut,
deya un diputat conservador, molt satisfet:

—Vaja, qu' are ja hém abolit los negres!

Això 'm recorda la frasse de un sócio del Ateneo
Barcelonés quan dos anys endarrera, en Bartrina
vā donar una conferència sobre l' *América preco-
lombiana*.

—¿Qué vol dir això de *América precolombiana*?
preguntava l' sócio, que per més senyas ha fet la
fortuna à Ameríca.

—Home: vol dir l' *América* avants de Colon.

—¿Com s' enten? ¿Qué per ventura avants de
Colon l' *América* existia?

Aixís que l' conde de Toreno vā ser nombrat mi-
nistre d' Estat, en Cánovas vā encarregarse d'
aquest ministeri.

¡Home afortunat! Hasta l' tenir la vista desviada
l' hi es ganga.

Mentre ab un ull mira à Espanya, ab l' altre
mira al estranger.

Ayala, al ser nombrat president de las Corts, no
vā tenir més que 177 vots.

Lo conde de Toreno en cambi n' ha obtingut 241.
¡Qué 'n treuria de fer comentaris, si 'ls mateixos
conservadors los fán!

Un altre partit diria: «A major talent més vots.»

Los conservadors, al contrari, exclaman: «A ma-
jor panxa més vots.»

—En Cánovas ha donat esplications satisfac-
tories, deya a algun constitucional.

—¿Per quí? Per las minorías?... No es cert: las
esplications son satisfactorias per ell mateix.

Copiat del natural:

—Això ja no 's pot aguantar! Aquesta casa es un
infern! ¡Aquest desordre!... (Parla l' marit).

—Jo 'm hagués trencat la cama l' dia que vām
casarnos. (Parla l' esposa).

—Més val que callém.

—Sí: tens rahò: callém.

Un minut després:

—Mira, titona, diu lo marit; cùsam un botó à l'
ermilla.

—Ab molt de gust, ¡pobre mono mèu!...

En Cánovas y en Sagasta: tant aviat s' agravan
com se desagravan.

Diu que aquest tenor austrofach
canta ab sentiment...

—Ja 'u crech!

Com que l' xiulan cada vespre

¿Qui no hi canta ab sentiment?

C. G.

—Per quin fi Dèu crià á l' home
preguntava un reverent,
y al sentirlo l' penitent
que per cert era de broma

—Dispensim, será mentida
lo que suposa diguè:
y la prova ab mi la tè:

à mí m' vācriar la dida.

D. F.

Un fadri de tora deya:

—Al mèu pare à Barcelona, una ració d' estufat
vā costarli un ull de la cara.

—¿A quina fonda?

—A ca 'n cap de Crèus.

—Pero si allí no 'n fan pagar més que sis quar-
tos!...

—Bè sí; pero com que la carn era molt forta, vā
relliscarli la forquilla y 's vātreure un ull.

L' autor de un' obra preguntava á un amich:

—¿Has llegit lo mèu llibre?

L' altre qu' era molt distret, vā respondreli:

—No; i y tú?

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NUMERO.

1. XARADA I.—Cabo.
2. ID. 2.—Rustech.
3. ANÁGRAMA.—Ramon, Norma, Roman.
4. ENDEVINALLA.—Bé.
5. COMBINACIÓ NUMERICA.—8 6 5 4 2 3
4 3 6 2 5 8
6 5 4 8 3 2
2 8 3 5 6 4
3 2 8 6 4 5
5 4 2 3 8 6

6. TRENCA-CLOSCAS.—Santiago.

7. CONVERSA.—Miquela.

8. GEROGLÍFICH.—Com més petita es la nou menjar hi ha.

Han endavinat totes 8 solucions los ciutadans Ninch Nanch y Ramon Alco; 7 E. Roses; 6 J. P. R. y Galapat Guapo; 5 Sebastià Conillet, Nyàmara y Fontrodona; 4 Tony Grice y Pere Pals; y 1 no més Endavinayu.

XARADAS.

I.
La quarta-cinch d'en Sevé de total es natural com qu' allí lo prima val es hu dos que hi ha diné. Ell per això no escasseja lo tres llegida al revés y's pot dir que may fa res pues casi sempre s'passeja.

PAU SALA.

II.
Un mocadó de dos tres m' ha regalat lo total Xànxas, ab una tres prima yes, noy, si n' es d' animal.

MOROLOBOCONGO.

ACENTIGRAFO.
—En total es tan total que 'l pobret s' ha tornat boig.
—¡Caramba! Si está tan roig!
—Home, si, es del mateix mal.

MORO.

QUADRAT NUMÉRICH.

.

Sustituir los punts ab números que, sumats vertical y horizontalment, donquin un total de 21.

C. LOÑIP.

FUGA DE VOCALS.
L' n d. 's p. j. 't p. tr. l.,
l' ltr. d. 's p. j. 'l p.;
q.. s. v. s g.. nt c. m. r.

er ch q. n.r.m. c.pt.

JOSEPH FERRET Y B.

TRENCA-CLOSCAS.
Suecia, Turquia, Austria, Italia, Rumania, Uruguay, Alemania.

Posar aquests noms en columna, de modo que las primeras lletras formen lo nom d' una nació.

GARRELL Y GARROFA.
GEROGLÍFICH.

1
u ll
AL T
VI
rel
GAT
FIL FORT.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xardas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans J. Arnau, Pau Sala, Rossinyol, J. P. R. y Moratona.

Las demés que no s'mencionan no s'ns serveixen, com y Tam-poch lo qu' envian los ciutadans Sargantana, E. Roses, Ninch Nanch, Corchs, P. Granota, R. E. (a) Avestrus, E. Sala, Tarrasense menor d' edat, H. de Vent, M. P., Maria Escota y Pau Cimbori.

Ciutadà Gregori: La séva poesia està bén versificada; pero té unes proporcions desmesuradas.—Pau Polidó: Lo fet que s'ns denuncia es algo delicat, per posarlo de ple: la poesia y 'l geroglífich no filan.—B. Manlleuhench: Insertarem lo geroglífich.—Simon Colomer: Ja hauriam insertat la noticia que s'ns dona, si haguéssim entès quién es lo poble à que vosots s' refereix.—B. Es-cudé: Està molt bé.—Pau Sala: Com que les minorias han tornat, ja no té objecte la séva poesia.—Pepito Diamant: Los cantars per la Campana fluiros; los que son per l' Esquella, alguns bé.—P. Fabregas: Publicarem alguna cosa.—T. Atsingas: Lo pensament del seu quadre es massa romàntich, y 'l desarollo poch flexible, massa campanut: busqui la naturalitat, y podrà ser alguna cosa.—S. Gomila: De Candeira ab la mateixa estructura, anys atras ne varem publicar una; respecte à la fábula es massa agafada pels cabells. Escolti ghi-ha cap lleó que ab un brinco no salti tot lo llarch de una canya, per llarga que siga?—N. de san Joan Despi: Queda complacut.—A. E.: Piera: Idem.—Anònim: Masnou: Es difícil tractar l' assumpt que s'ns proposa, y prompte l' conveneria.

ANUNCIS.

PARIS-MURCIA.—Edició francesa publicada á favor dels inundats d' Espanya.

Preu 5 rals la edició econòmica y 14 rals la de luxe.

PARIS-MURCIA.—Edición en español, dibujos, texto, autógrafos, iguales á la edición francesa.—Precio 8 rs. ejemplar.

MURCIA-PARIS.—Número escrito por literatos españoles en muestra de agradecimiento á la caritativa Francia.—Precio 2 rs.

Se venen en la llibreria de Lopez, Rambla del Mitj, 20.

Un d' aquests dies se posarà á la venda aquest album d' artista que ja cal que corrin a comprarlo així que surti. La Granizada s' publicarà en 12 cuaderns, un cada mes, a ralet cada un. L' Album compleix contindrà més de 500 dibujos y costara, naturalment, 12 rals.

Acabada la publicació s' encuadrinarán los exemplars que quedin ab una bonica cuberta al cromo feta expressa per l' Album y que s' vendrà separadament.

Punts de venda: en la Administració, Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, y en las principals llibreries d' Espanya.

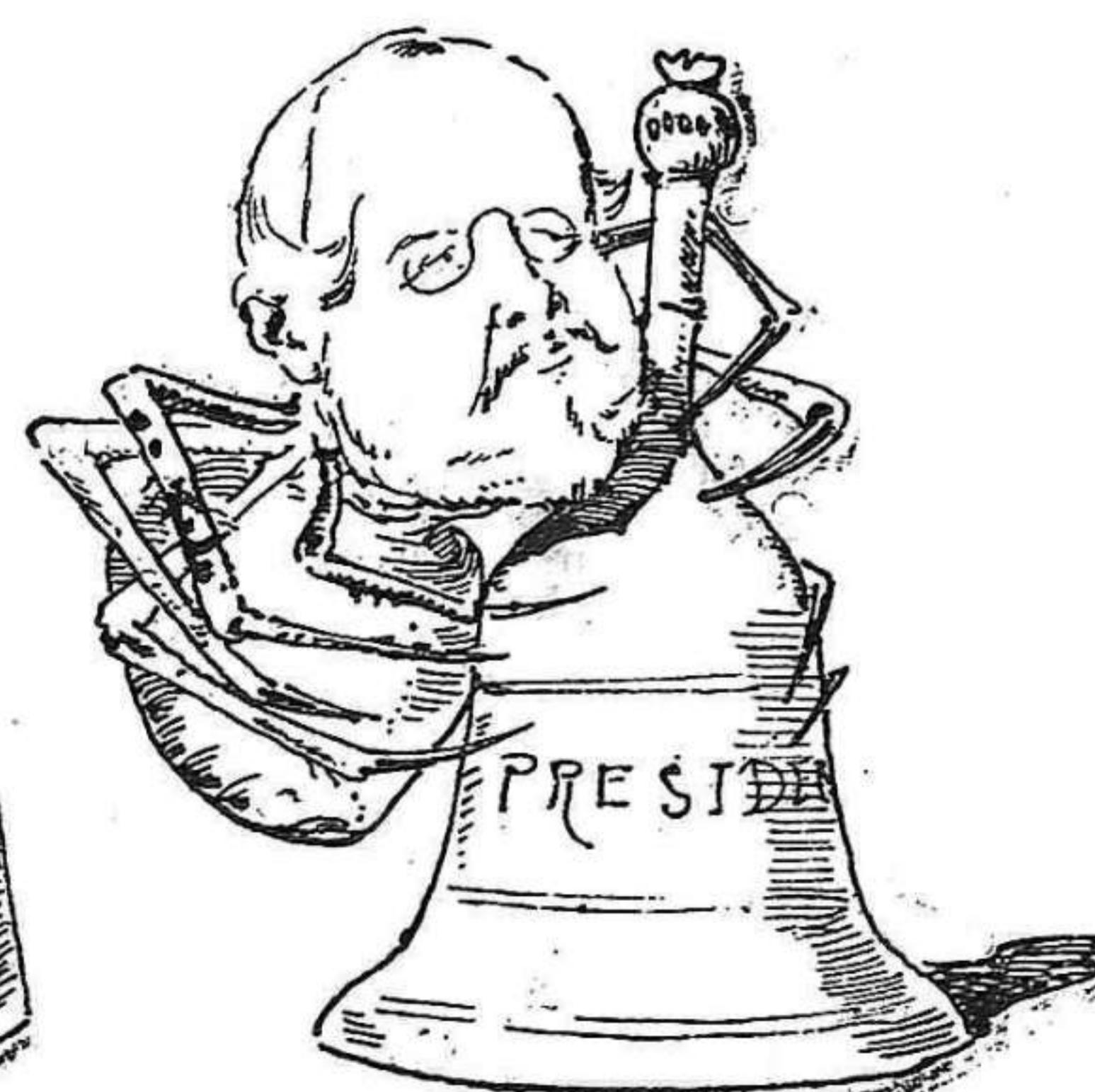
LOPEZ, Editor — Rambla del Mitj 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

COSAS DE LA SEMANA.

¡Ay quin pés m' he tret de sobre!

A rio revuelto...

¡Lo que vá de ayer á hoy!